

Naar der saaledes i en Sygekasse optages en Person, hvis Indtægt overskrider de fastsatte Grænser, bliver en Afskrift af Optagelsesbegæringen at tilstille Sygekasseinspektøren.

Et Mindretal (*Pedersen, Rørsø, N. J. Sørensen, Th. Sørensen, Wittrup*) har overfor Udvalget taget Afstand fra den ovenfor hævdede Betragtning, at de opstillede Grundregler uden videre skulde kunne bringes til Anvendelse ved Afgørelsen af, om visse Personer kunne være eller blive nydende Medlemmer af de anerkendte Sygekasser. Mindretallet maa fastholde det af Sygekasseinspektoratet gennem alle dets hidtidige Virkeaar — formentlig i Overensstemmelse med Arbejderkommissionen af 1885 — hævdede Synspunkt, at enhver til Arbejderklassen hørende Person var at anse for ubemidlet og derfor kunde være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke havde anden Indtægt end den, han — maaske i Forbindelse med Kone og Børn — erhvervede sig i en Arbejdsgrivers Tjeneste (jfr. Skrivelse fra Sygekasseinspektoratet til Indenrigsministeriet af 5. Febr. 1900). Endvidere har det nævnte Mindretal anset en noget videregaaende Forhøjelse af de hidtil gældende Indtægtsmaksima for ønskelig. Mindretallet har dog hverken for det sidste eller — med Undtagelse af Pedersen — for det første Punkts Vedkommende villet stille Ændringsforslag, som ikke kunde tiltrædes af Udvalget som saadant, ihvorvel Mindretallet i Principet har maattet fastholde Berettigelsen af sit Synspunkt.

Et Mindretal (*Kuhn, Muus, Ottesen, Rambusch*) slutter sig til Udvalgets ovenfor anførte Anskuelse, at det afgørende for en Persons Berettigelse til at være nydende Medlem af en statsanerkendt Sygekasse er dette, at han er ubemidlet, og at det i saa Henseende er uden Betydning, om han tilhører den ene eller den anden Samfundsklasse.

Men overfor de i ovenstaaende Motiver til § 6 foreslaaede Grænser for Aarsindtægts Størrelse: „Grundregler for, hvilke Personer der ifølge deres økonomiske Stilling kan være nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse“, bemærker Mindretallet:

I de hidtil gældende Regler, hvortil ovenfor henvises (jfr. Sygekasseinspektørens Skrivelse af 5. Februar 1900 til Indenrigsministeriet), ere Grænserne ansatte til:

i København	1,800 Kr.
i Provinsbyer	1,200—1,400 —
i Landdistrikter	800—1,000 —

Med disse Grænser er der ifølge en Skrivelse fra Sygekasseinspektoratet af 14. Februar 1910 (trykt i Rigsdagstidende 1909—10, Tillæg B. Sp. 2085—86 som Underbilag til Beretning fra Folketingets Udvalg om Lovforslag angaaende Sygepleje m. m.) paa Grundlag af det af Statens statistiske Bureau udarbejdede Tabelværk om Indkomst- og Formueforholdene i Aarene 1904—05 omkring 90 pCt. af Befolkningen, der ifølge deres økonomiske Stilling kunne være nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse.

Mindretallet kan derfor ikke indse, at der er nogen Grund til at forhøje Grænserne, saaledes som Flertallet foreslaar, i Landdistrikterne og derved inddrage nye Lag af Befolkningen under de saakaldte ubemidlede Klasse. Naar Udvalget anbefaler at forlade det hidtil af Sygekasseinspektoratet hævdede Synspunkt, at anse enhver til Arbejderklassen hørende Person, uanset hans Aarsindtægts Størrelse, for ubemidlet, er dette ganske vist en Ændring, der i nogen Grad vil kunne indskrænke Adgangen til Sygekasserne af bemidlede. Men Mindretallet nærer nogen Tvivl, om det praktisk taget vil faa kendelig Betydning. Thi de i Flertallets Grundregler opførte Summer ere jo ikke at opfatte som absolutte Indtægtsmaksima for alle Sygekassemedlemmer.

Da Mindretallet mener, at Sygekasserne under de hidtil gældende Regler have staaet aabne ogsaa for Personer, der ifølge deres økonomiske Forhold ikke burde kunne nyde Statshjælp, maa det anbefale, at Reglerne for Optagelse i Kasserne snarere gøres strengere end mildere.

Hvis den af Udvalget foreslaaede Ordning eventuelt skulde medføre en Forhøjelse af Udgifterne til Lægehjælp paa visse Steder af Landet, ville de heraf nød-